

Sygn. akt IV K 241/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Karolina Jeżowska

w obecności Prokuratora: Marii Kwak - Piwowarczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12.06.2017r.

sprawy **M. K.**, s. S. i A., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniach 4 i 27 stycznia 2017 roku w W., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podczas przesłuchania w charakterze świadka w ramach dochodzenia prowadzonego przez Komendę Rejonową Policji W. VI sygn. (...) (...). (...) 2016 dwukrotnie podał nieprawdę zeznając, że podpisy złożone na upoważnieniach do odbioru dokumentów dla W. J. z dnia 14 września 2012 roku oraz J. J. nie są jego podpisami, podczas gdy zostały nakreślone przez niego,

tj. o czyn z art. 233§1 kk

II. w dniu 14 września 2016 roku w W., przed Z. w W., fałszywie oskarżył pracownika tego zakładu (...), o popełnienie przestępstwa sfalszowania upoważnienia do odbioru zaświadczeń wystawionego w rzeczywistości przez niego,

tj. o czyn z art. 234 kk

orzeka

I. Oskarżonego **M. K.** w ramach zarzucanego mu w pkt I czynu uznaje za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dwukrotnie, w dniach 4 i 27.01.2017r., składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym, będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podczas przesłuchania w charakterze świadka w ramach dochodzenia prowadzonego przez K. sygn. (...) (...). (...) 2016 podał nieprawdę zeznając w dniu 4.01.2017r., że podpis złożony na upoważnieniu do odbioru dokumentów dla J. J. nie jest jego podpisem, a w dniu 27.01.2017r. podał nieprawdę zeznając, że podpis na upoważnieniu dla W. J. z dnia 14 września 2012r. nie jest jego podpisem, tj. czynu z art. 233§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to skazuje go, a na mocy art. 233§1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu za to karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie,

II. Oskarżonego M. K. uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt II.

III. Na mocy art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w części uniewinniającej obciąża Skarb państwa.

IV. Na mocy art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w części w kwocie 230 (dwieście trzydzieści) złotych, w tym 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423§1a kpk uzasadnienie ogranicza się do części wyroku, jakiej dotyczy wnioszek.

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. był partnerem W. J.. W czasie ich związku wystawił jej matce – J. J. - upoważnienie do złożenia wniosku o wydanie i odbioru zaświadczeń z ZUS potrzebnych mu do załatwienia jego prywatnych spraw, ponieważ pracowała ona w ZUS w W. i w związku z tym mogła go za niego zarówno złożyć wniosek jak i je odebrać. Ponadto J. J. posiadała nabytą w pracy wiedzę o tym jak takie upoważnienie powinno być napisane i postanowiła mu pomóc, ponieważ był konkubentem jej córki. Od sierpnia 2015r. związek w/w zakończył się i są oni w konflikcie. Pismem złożonym w dniu 14.09.2014 roku M. K. zawiadomił ZUS w W., że J. J. podrobiła upoważnienie na dostęp do jego dokumentów i stwierdził, że nigdy nie upoważniał jej do wglądu, a tym bardziej odbioru. Do pisma załączył kserokopię upoważnienia. O powyższym ZUS zawiadomił Prokuraturę, a w toku postępowania przygotowawczego w oparciu m.in. o opinię biegłego z zakresu badania pisma ręcznego ustalono, że upoważnienie zawiera autentyczny podpis M. K. i nie zostało podrobione. W następstwie tych ustaleń M. K. przedstawiono m.in. zarzut tego, że w dniu 14 września 2016 roku w W., przed Z. w W., fałszywie oskarżył pracownika tego zakładu (...), o popełnienie przestępstwa sfalszowania upoważnienia do odbioru zaświadczeń wystawionego w rzeczywistości przez niego, tj czynu z art. 234 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań J. J. (k.9v.-10), opinii z zakresu badań pisma ręcznego i podpisów (k.19-28) oraz innych dowodów przeprowadzonych na rozprawie, w tym w szczególności dokumentów w postaci zawiadomienia (k.7) i upoważnień (k.4 i 5).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazując, że po odnalezieniu upoważnień stwierdził, że ich nie wypisywał i udał się do ZUS-u informując, że napisano je bez jego wiedzy. Po tygodniu poszedł tam ponownie i powiedziano mu, że Dyrektor ZUS nie dostrzegł, aby jego podpis na upoważnieniu był podrobiony.

Sąd nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego, bowiem pozostają one w sprzeczności z dokonanymi ustaleniami, z których wynika bezspornie, że złożył on do ZUS-u pisemne (...) o treści wskazanej wyżej.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania rzetelności dowodów w postaci opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego jak i zeznań J. J., które wzajemnie się uzupełniają i w zestawieniu z treścią dokumentów załączonych do akt sprawy nie pozostawiają wątpliwości co do prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych.

Należy zważyć co następuje:

W ocenie Sądu akt oskarżenia w części dotyczącej w/w czynu jest chybiony, albowiem zarzucony oskarżonemu czyn z art. 234 kk nie wyczerpuje znamion tego przestępstwa. Z dyspozycji art. 234 kk wynika, że sprawcą tego czynu jest osoba, która przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne fałszywie oskarża inną osobę o popełnienie tych czynów zabronionych lub przewinienia dyscyplinarnego. Oskarżony w piśmie z dnia 14.09.2014r. zawiadomił ZUS o podrobieniu dokumentu upoważnienia, a zatem zawiadomienie to dotyczyło popełnienia przestępstwa podrobienia dokumentu. ZUS nie jest organem właściwym do ścigania lub orzekania o przestępstwo, a zatem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oskarżony skierował do organu innego niż „powołany do ścigania lub orzekania w sprawie o przestępstwo” i tym samym nie doszło do realizacji tego znamienia. W literaturze funkcjonuje jednolity pogląd, zgodnie z którym nie wyczerpuje znamion czynu z art. 234 kk tzw. oskarżenia „pośrednie” tj. skierowane do innego organu niż wymieniony w art. 234 kk. (np. Kodeks Karny, Komentarz pod redakcją prof. dr hab. Ryszarda A. Stefańskiego). W konsekwencji Sąd przyjął, że pisemne zawiadomienie oskarżonego o popełnieniu

przestępstwa skierowane do organu, który nie jest powołany do ścigania lub orzekania w sprawach przestępstw jest w/w oskarżeniem „pośrednim” i czyn taki nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 234 kk. Dodać tu należy, że po przeprowadzeniu rozprawy Prokurator wniósł o modyfikację opisu czynu poprzez przyjęcie, że oskarżony działał przed organem powołanym do ścigania przewinienia dyscyplinarnego. Sąd wniosku tego nie uwzględnił, bowiem jakkolwiek ZUS jest pracodawcą J. J., to załatwiane przez nią przy wykorzystaniu tych upoważnień sprawy miały wyłącznie charakter prywatny – nie związany z wykonywaniem przez nią obowiązków służbowych i tym samym nie sposób przyjąć, aby jej działanie można było rozpatrywać w kategoriach przewinienia dyscyplinarnego – bez wątplenia związanego wyłącznie z jej czynnościami służbowymi. Nie budzi także wątpliwości fakt, że z zawiadomienia oskarżonego nie wynika, aby zawiadamiał on ZUS o przewinieniu dyscyplinarnym jego pracownika.

Mając powyższe na uwadze Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia tego czynu, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa.